

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/74/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718200272
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6718200272.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobkyne: L. N., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom S.. XXXX/XX, XXX XX L., občianka SR, v konaní právne zastúpená PhDr. Mgr. Petrom Rosputinským, PhD., advokátom, so sídlom Kukučínova 18, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 45 021 791, proti žalovanému: F. S. N., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom S.. XXXX/XX, XXX XX L., občan SR, adresa pre doručovanie: L. X, XXX XX G. G., o určenie času splatnosti pôžičky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/1/2018 - 761 zo dňa 14. 08. 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/1/2018 - 761 zo dňa 14. 08. 2020 potvrdzuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo aj „okresný súd“) výrokom I. určil žalovanému splatnosť dlhu, ktorý má žalovaný voči žalobkyňi titulom pôžičky zo dňa 28. 12. 2007 vo výške 192.524,73 Eur tak, že označený dlh bude splatný 90.-tym dňom od právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej. Výrokom II. súd priznal žalobkyňi právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že v predchádzajúcom priebehu konania Okresný súd Zvolen rozhodol rozsudkom č. k. 12C/1/2018 - 383 zo dňa 22. 03. 2019 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. Odôvodnil to tak, že žalobkyňa žiadala žalobou určiť splatnosť dlhu 192.524,73 Eur na základe poskytnutých pôžičiek v celkovej sume 5.800.000,- Sk. Dve pôžičky, jedna vo výške 4.000.000,- Sk a druhá vo výške 1.800.000,- Sk. Žalovaný poskytnutie pôžičiek nespochybnil. V prípade pôžičky na sumu 4.000.000,- Sk vzniesol námietku premičania. Súd v danom prípade uviedol, že nemohol vyhovieť žalobe žalobkyne na určenie lehoty splatnosti na pôžičku pôvodne v sume 4.000.000,- Sk, nakoľko v zmluve o pôžičke zo dňa 28. 12. 2007 (na č. I. 32 spisu) je určená splatnosť do 31. 12. 2011. Pokiaľ je už raz určená splatnosť, nemôže ju súd určovať duplicitne. Pokiaľ sa týka určenia splatnosti pôžičky v sume 1.800.000,- Sk, ktorej výber s dispozičným oprávnením žalovaný z účtu nespochybnil, v tomto smere súd poukázal na list označený dátumom 09. 01. 2016, pričom v kontexte s listom zo dňa 24. 02. 2017 vyplýva, že správny dátum má byť 09. 01. 2017, v ktorom žalobkyňa požiadala o vrátenie celej dlžnej sumy do 30. 06. 2017. Tým, že určila v liste zo dňa 09. 01. 2017 splatnosť do 30. 06. 2017, súd už nemohol rozhodovať o určení splatnosti pôžičky ani v zostávajúcej časti 1.800.000,- Sk. Súd už preto nemohol určiť splatnosť celej pôžičky, ktorá je celkovo vo výške, po prepočítaní na menu euro, 192.424,73 Eur, do 90 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a preto žalobu zamietol. V dôsledku odvolania podaného žalobkyňou vo veci rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, ktorým

rozsudok okresného súdu a tiež uznesenie Okresného súdu Zvolen zo dňa 26. 02. 2019, ktorým bolo ktorým bolo dokazovanie vyhlásené za skončené, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom vo veci vyslovil právny názor. V odôvodnení zrušujúceho uznesenia vyslovil, že žalobkyňa v priebehu konania preukázala tú skutočnosť, že žalovaný a žalobkyňa uzatvorili dňa 19. 12. 2007 Kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k bytu žalobkyne nachádzajúceho sa na ulici S.. vo L. v sume 5.800.000,- Sk, žalobkyňa ďalej preukazovala, že na kúpu uvedeného bytu bol žalovanému poskytnutý hypotekárny úver bankou vo výške 5.800.000,- Sk (Zmluva o hypotekárnom úvere zo dňa 19. 12. 2007 nachádzajúca sa na č. I. 89 spisu) a žalobkyňa listinným dôkazom, nachádzajúcim sa v spise na č. I. 20 spisu, preukázala, že práve sumu 5.800.000,- Sk žalovaný na základe disponenčného oprávnenia vybral z vkladnej knižky, resp. účtu žalobkyne vedeného v TatraBanke, ktorá výška zodpovedala finančným prostriedkom poskytnutým z hypotekárneho úveru na kúpu bytu žalobkyne. Tvrdenia žalobkyne obsiahnuté v žalobe a v jej následných písomných podaniach a ústnych prednesoch mal odvolací súd dosiaľ v konaní dostatočne preukázané ňou predloženými (vyššie uvedenými) listinnými dôkazmi a majú i logický základ a konštrukciu, pričom podporne uvedeným vyznieva i svedecká výpoveď syna žalobkyne a zároveň brata žalovaného - S. N., ktorý potvrdil tú skutočnosť, že žalobkyňa a žalovaný sa dohodli na tom, že žalobkyňa prevedie na žalovaného vlastnícke právo k jej bytu, nachádzajúcim sa vo L., žalovaný kúpu uvedeného bytu bude financovať hypotekárnym úverom a finančné prostriedky poskytnuté bankou z hypotekárneho úveru na účet žalobkyne, žalobkyňa ďalej poskytne opätovne žalovanému za tým účelom, aby si tento mohol zakúpiť byt nachádzajúci sa v G. G. na ul. H. č. XX. Odvolací súd konštatoval, že dôkazy dosiaľ predložené v konaní nasvedčujú tvrdeniu žalobkyne o tom, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzavretá zmluva o pôžičke na sumu 5.800.000,- Sk (okrem predchádzajúcej písomnej zmluvy o pôžičke 4.000.000,- Sk), keďže nebol žiadny iný v konaní preukázaný dôvod a titul, na základe ktorého by žalovaný vybral z účtu žalobkyne práve sumu 5.800.000,- Sk. Odvolací súd v nasledujúcom obsahu odôvodnenia zrušujúceho uznesenia uviedol výklad a rozlíšenie ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 564 OZ, kedy je čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka. V ďalšom odvolací súd uložil okresnému súdu na základe dosiaľ zistených skutočností, aby súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní v novom rozhodnutí o veci určil splatnosť ústnej zmluvy o pôžičke zo dňa 28. 12. 2007 tak, aby čas plnenia nebol v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na skutočnosť, že od momentu (tvrdeného) uzatvorenia zmluvy o pôžičke a samotného výberu sumy 5.800.000,- Sk žalovaným uplynulo už viac než 12 rokov, žalobkyňou navrhovaná splatnosť pôžičky 90.- tým dňom od právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej, je dostatočne dlhým časovým úsekom na to, aby si žalovaný usporiadal svoje pomery tak, aby mohol uvedené finančné prostriedky žalobkyne, t.j. svojej matke - od ktorej previedol vlastnícke právo k bytu, v ktorom táto býva, na seba a svoju manželku a zároveň z účtu matky „vybral“ celú kúpnu cenu za tento byt matke poskytnutú bankou - vrátiť.

2. Ďalej v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že po zrušení a vrátení veci sa žalovaný opakovane vyjadril dňa 28. 05. 2020 a doložil listinné doklady (viď č. I. 537 až 606). Žalobkyňa doložila listinné doklady na č. I. 611 až 635. V ďalšom obsahu odôvodnenia súd prvej inštancie poukázal na vykonané dokazovanie a detailne konštatoval (prevažne citoval - poznámka odvolacieho súdu) jednotlivé prednesy a vyjadrenia sporových strán a ich právnych zástupcov.

3. Po konštatovaní vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uviedol, že zistil, že žalobkyňa od 01. 01. 1999 do 31. 12. 2017 poberala starobný dôchodok vo výške 972.000,- Sk. „Príjem z predaja súkromnej nehnuteľnosti 2.500.000,- Sk za rodinný dom - okál. Súbor príjmov dosiahnutých vlastnou prácou od roku 1999 do 2007 bol 595.084,- Sk plus 517.708,- Sk, plus 972.000,- Sk, plus 2.500.000,- Sk, spolu 4.584.791,- Sk plus 2.602.266,- Sk predstavuje spolu 7.187.067,- Sk. Žalovaný mal čistý príjem vo výške 1.465.046,- Sk za rovnaké obdobie, v rokoch 1999 až 2004 mal príjem 0,- Sk“. Súd prvej inštancie zvýraznil, že žalobkyňa poukázala i na pripojený spis Okresného súdu Zvolen pod sp. zn. 5P/704/2003, konkrétne na rozsudok zo dňa 13. 10. 2004, v ktorom sa konštatuje, že žalovaný nemal príjmy. Žalovaný mal v roku 2002 príjmy 1.210.542,- Sk, výdavky 1.439.384,- Sk, v roku 2003 mal príjmy 750.147,- Sk a výdavky 964.558,- Sk, t. j. bol v strate. Neustále si požičiaval od svojej najbližšej rodiny 1,6 až 1,8 milióna Sk, od priateľov a od blízkych.

4. Súd prvej inštancie v ďalšom obsahu odôvodnenia rozsudku citáciou poukázal na § 564 OZ a ust. § 3 ods. 1, 2 OZ a uviedol, že rešpektoval rozhodnutie odvolacieho súdu a odstránil procesné pochybenie, umožnil právny zástupcom účastníkov na pojednávaní uskutočniť záverečnú reč. Súd mal za to, že žiadosť právneho zástupcu žalovaného na iné vyhodnotenie skutkového stavu, než bolo ustálené

odvolacím súdom, nie je dôvodná. Žalobkyňa preukázala poukázaním na pripojený spis Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5P/287/2010, že žalovaný v rozhodnom období nemal finančné prostriedky, na strane druhej žalobkyňa preukázala dokladmi, že ona mala finančné prostriedky a žalovaný z účtu vybral finančné prostriedky vo výške 5.800.000,- Sk. Žalobkyňa požičala žalovanému 5.800.000,- Sk dňa 28. 12. 2007, t. j. 192.524,73 Eur s tým, že jej pôžičku vráti podľa uváženia. Žalovaný nieže pôžičku nevrátil, ale dokonca sa v konaní účelovo bránil tomu, že nemá takúto povinnosť. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že je v súlade s dobrými mravmi, aby keď žalobkyňa poskytla žalovanému pôžičku, tak tento jej ju aj vrátil. Keďže nie je určená splatnosť pôžičky, súd určil splatnosť dlhu, ktorý má žalovaný voči žalobkyňi titulom pôžičky zo dňa 28. 12. 2007 vo výške 192.524,73 Eur, ktorý bude splatný do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Nie je dôvod iným spôsobom vyhodnotiť skutkové okolnosti, než ustálil krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení. Súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, a preto tak ako Krajský súd Banská Bystrica uložil Okresnému súdu Zvolen rozhodnúť, tak i rozhodol. O trovách rozhodol súd prvej inštancie aplikujúc ust. § 255 ods. 1 CSP, a keďže žalobkyňa bola úspešná a žalovaný v celom rozsahu neúspešný, žalobkyňi vzniklo právo na náhradu trov konania, a preto jej ich súd priznal v rozsahu 100 %.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu, tvrdiac existenciu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP. Úvodom odvolania žalovaný zvýraznil, že i napriek tomu, že v danom konaní došlo k vydaniu uznesenia krajským súdom (zrušujúce uznesenie krajského súdu), Okresný súd Zvolen nebol jeho právnym názorom viazaný, pričom práve naopak, mal opätovne vyhodnotiť novozistený skutkový stav veci. Podľa § 383 CSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ak sám dokazovanie nezopakuje alebo ho nedoplní podľa § 384 CSP. Z tohto dôvodu aj právny názor obsiahnutý v zrušujúcom rozhodnutí súdu vyššej inštancie vychádza zo skutkového stavu veci, ktorý bol zistený súdom nižšej inštancie. V konaní na súde nižšej inštancie, ktoré nasleduje po zrušení jeho rozhodnutia, sa však môže zistený skutkový stav veci zmeniť tak, ako sa stalo i v tomto konaní. Tak, ako to vyplýva okrem iného i z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26Cdo 896/2003, za takýchto okolností je tak nemysliteľné, aby bol súd nižšej inštancie viazaný takým právnym názorom, ktorý súd vyššej inštancie vyjadril vo vzťahu k pôvodne zistenému skutkovému stavu veci. Naopak, je povinnosťou súdu nižšej inštancie, aby samostatne posúdil novo zistený skutkový stav veci. Z uvádzaného tak jasne vyplýva, že Okresný súd Zvolen nie je v danom konaní viazaný právnym názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici tak, ako to podľa názoru žalovaného nesprávne uviedol Okresný súd Zvolen v rozsudku, nakoľko po zrušujúcom rozsudku (správne uznesení - poznámka odvolacieho súdu) vydanom zo strany krajského súdu, okresný súd vykonal dokazovanie zamerané na posúdenie predmetu sporu. Vzhľadom na skutočnosť, že po zrušovanom uznesení krajského súdu došlo k zmene skutkových zistení, Okresný súd Zvolen by mal novozistený skutkový stav opätovne posúdiť bez ohľadu na právny názor krajského súdu, ktorý vychádzal z iného skutkového stavu veci. Pre úplnosť žalovaný v úvode odvolania uviedol i ďalšie skutočnosti, na základe ktorých má za to, že už nie je možné na uvedený spor aplikovať právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici vyjadrený v zrušujúcom uznesení. Žalobkyňa v podanom odvolaní voči predchádzajúcemu (prvému) rozsudku súdu prvej inštancie namietala najmä nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v neposkytnutí práva na záverečnú reč a tiež nesprávne zistený skutkový stav veci a s tým súvisiace nesprávne vyvodené právne závery súdu prvého stupňa. Uznesením krajský súd obom odvolacím námietkam žalobkyne vyhovel, pričom však žalovaný s odôvodnením vo vzťahu k odvolacej námietke nesprávne zisteného skutkového stavu v celom rozsahu nesúhlasí, pričom uviedol svoje dôvody. Konštatoval, že odôvodnenie odvolacieho súdu nie je v súlade so zisteným skutkovým stavom a ide o svojvoľné, ničím nepodložené a neodôvodnené vyhodnotenie dôkazov. Zvýraznil, že žalobkyňa v konaní nikdy nepreukázala, že by mali existovať dve pôžičky poskytnuté v rovnaký deň, pričom i podľa aktuálnej judikatúry nie je možné akékoľvek výbery uskutočnené zo strany žalovaného z účtu žalobkyne považovať automaticky za poskytnutie pôžičiek, a to i s ohľadom na následne vykonané dokazovanie, v ktorom žalovaný preukázal a žalobkyňa potvrdila, že žalovaný mal k účtu žalobkyne dispozičné oprávnenie, čo automaticky nemožno považovať za poskytovanie pôžičiek. Teda v danom prípade tak došlo k nedostatočne zistenému skutkovému stavu a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Žalovaný finančné prostriedky z účtov žalobkyne vyberal výlučne za účelom ich zhodnocovania (pričom k uvedenému sa žalovaný vyjadril v ďalšom obsahu odvolania), pričom následne v ďalšom doplnenom dokazovaní žalobkyňa potvrdila, že dispozičné oprávnenie žalovaný získal za účelom zhodnocovania jej finančných prostriedkov a nie za účelom získavania pôžičiek od žalobkyne. V danom prípade tak došlo k zmene skutkového stavu veci v jednej zo základných otázok daného konania, nakoľko žalobkyňa svoje tvrdenia odôvodňovala najmä dispozičným

oprávnením žalovaného k jej účtom, a teda pred uznesením krajského súdu tvrdila, že dispozičné oprávnenie k účtom preukazuje poskytovanie pôžičiek, zatiaľ čo po vydaní uznesenia krajského súdu (v novom dokazovaní) už tvrdila, že dispozičné oprávnenie žalovaný získal za účelom zhodnocovania majetku žalobkyne. Z týchto okolností vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie (v poradí druhý) už vychádza z iného skutkového stavu, aký existoval v čase vydania uznesenia krajského súdu, a teda Okresný súd Zvolen alebo právnym názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici viazaný. V ďalšom obsahu odvolania žalovaný namietal správnosť rozhodnutia a odôvodnia uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho. Zvýraznil, že žalovaný sa počas konania vyjadril, ako aj riadne preukázal, že existuje písomná zmluva, kde bola riadne dohodnutá lehota splatnosti pôžičky a nikto okrem žalovaného, jeho manželky a žalobkyne pri uzatvorení písomnej zmluvy v roku 2007 nevedel, čomu nasvedčuje následné správanie pána S. N., ktorý podľa vlastných slov v roku 2016 musel zisťovať pravdu, aby vedel, čo sa medzi žalobkyňou a žalovaným stalo (z čoho vyplýva, že nemohol potvrdiť skutočnosť tak, ako ich uvádza v uznesení odvolací súd). Uvedené žalovaný v konaní riadne preukázal e-mailovou komunikáciou žalovaného s S. N. zo dňa 20. 06. 2016 a 15. 07. 2016, v ktorej S. N. ako odosielateľ potvrdil, že v roku 2016 začal pátrať po detailoch kúpnej zmluvy na prevod bytu vo L. a vyplatenia kúpnej ceny žalovanému, nakoľko tieto skutočnosti mu do roku 2016 neboli známe. S takýmito rozpormi vo svedeckých výpovediach sa však Krajský súd v Banskej Bystrici nevysporiadal, zjavné rozpory medzi svedeckými výpoveďami a predloženými listinami neodstránil, a teda jeho záver nemôže vychádzať z riadne zisteného skutkového stavu veci, a teda záver odvolacieho súdu nemôže byť ani pre súd prvého stupňa záväzný.

6. V ďalšom obsahu odvolania namietal žalovaný arbitrárnosť rozsudku Okresného súdu Zvolen, zhrnul vykonané dokazovanie a poukázal na rozporuplnosť vykonaných dôkazov a tvrdení žalobkyne. Zvýraznil, že ako dôkaz uzatvorenia ústnej zmluvy a dohody o ponechaní splatnosti pôžičky na vôľu žalovaného, žalobkyňa do konania predložila čestné vyhlásenie S. N. (brata žalovaného), podľa ktorého žalobkyňa požičala žalovanému v roku 2007 sumu 5.800.000,- Sk. Takéto vyhlásenie však nesúvisí so súdnym sporom, predmetom ktorého je preukázanie skutočnosti, či bola splatnosť pôžičky ponechaná na vôľu žalovaného. O túto pôžičku požiadal žalovaný matku na kúpu svojho bytu na ul. H. XX/B, G. G.. Z uvádzaného vyhlásenia tak jednoznačne nevyplýva, že čestné prehlásenie S. N. nepreukazujú splatnosť pôžičky tak, ako to uvádza žalobkyňa v podanej žalobe. Q. čestného prehlásenia bola len skutočnosť, že si žalovaný od žalobkyne finančné prostriedky v decembri 2007 požičal a účel poskytnutia finančných prostriedkov, ktorý však s podanou žalobou nesúvisí. Následne súd na pojednávaní dňa 26. 02. 2019 vykonal ďalší dôkaz navrhnutý žalobkyňou, a to výsluch svedka S. N.. S. N. uviedol, že bol svedkom rozhovoru, dohody medzi jeho mamou a bratom o tom, ako mama pomôže jeho bratovi s kúpením si bytu v G. G., na ktorý potreboval od nej si požičať peniaze a dohodli sa na tom, že tie peniaze získa takým spôsobom, že od matky kúpi byt a tie peniaze, ktoré by jej mal zaplatiť, si ponechá a za tie on kúpi byt v G. G., pričom jej prisľúbil, že jej späť vráti byt vo L., ktorý od nej odkúpil (viď zápisnica z pojednávania zo dňa 26. 02. 2019). Zo svedeckej výpovede S. N. tak jednoznačne vyplýva, že tento nikdy nepotvrdil, že by splatnosť pôžičky, ktorá je predmetom podanej žaloby, žalobkyňa ponechala na vôľu žalovaného, práve naopak, svedecká výpoveď nasvedčuje skôr dohodu medzi žalobkyňou a žalovaným o splatení pôžičky vo forme vrátenia bytu. V prípade, ak teda Okresný súd Zvolen odôvodňuje rozsudok okrem iného aj svedeckou výpoveďou pána S. N. v prospech žalobkyne, má žalovaný za to, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo následne zakladá nesprávne právne posúdenie veci. Na druhej strane, žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie tvrdil, že medzi žalobkyňou a žalovaným došlo dňa 28. 12. 2007 k uzatvoreniu písomnej Zmluvy, v ktorej bola presne určená lehota splatnosti pôžičky, a to do 31. 12. 2011, a teda splatnosť pôžičky nemohla byť ponechaná na vôľu žalovaného tak, ako tvrdí žalobkyňa. Písomná zmluva nebola nikdy zo strany žalobkyne rozporovaná, prípadne spochybnená. Nakoľko z tejto písomnej zmluvy jasne vyplýva lehota splatnosti, rozsudok okresného súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko súd nemôže určiť splatnosť pôžičky tam, kde táto bola medzi stranami jasne dohodnutá. Akékoľvek rozporuplné tvrdenia svedka S. N. nemôžu podľa názoru žalovaného zakladať opačný názor.

7. V ďalšom obsahu odvolania žalovaný namietal absenciu riadneho odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom súd vôbec nehodnotil nanovo vykonané dôkazy (predmetom ktorých je napríklad skutočnosť, že žalobkyňa potvrdila dispozičné právo žalovaného k jej účtom za účelom zhodnocovania jej finančných prostriedkov, a teda sama poprela svoje predchádzajúce tvrdenia o predchádzajúcich pôžičkách, ktoré mali byť vyjadrené súhrnne v písomnej zmluve). Žalovaný tak považuje rozsudok Okresného súdu Zvolen za nedostatočne odôvodnený, a

to i s poukazom na množstvo vykonaných dôkazov, ktoré však okresný súd žiadnym spôsobom nezhodnotí, neodôvodňuje ich vykonanie či nevykonanie, a teda žalovaný považuje rozsudok súdu za arbitrárny, čo spôsobuje jeho nezákonnosť. V rozsudku okresného súdu absentuje i akékoľvek odôvodnenie, na základe ktorých skutočností dospel okresný súd k tvrdeniam v ňom obsiahnutých, nakoľko sama žalobkyňa počas konania svoje tvrdenia preukazujúce pôžičku vo výške 4.000.000,- Sk menila podľa procesnej obrany žalovaného, čo podľa názoru žalovaného zakladá odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom zistení skutkového stavu veci, na základe ktorého tak súd následne dospel k nesprávnej právnej posúdeniu veci. Súd prvej inštancie nezohľadnil dôkazy žalovaného preukazujúce, že žalobkyňa nedisponovala dostatočným množstvom finančných prostriedkov na to, aby mohla žalovanému poskytovať pôžičky v ňou uvádzanej výške, čím došlo k nesprávne zistenému skutkovému stavu veci. Žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie uvádzala, že mala dostatok finančných prostriedkov na to, aby žalovanému požičala do roku 2007 dokopy sumu 4.000.000,- Sk a rovnako v roku 2007 ďalšiu pôžičku vo výške 5,8 mil. Sk, čo preukazovala predložením zmluvy o predaji podniku, na základe ktorej mala nadobudnúť finančnú hotovosť v sume celkom 6,5 mil. SK. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na jednotlivé výdavky žalobkyne, ktoré sama žalobkyňa účelovo opomenula v konaní spomenúť, a ktoré opätovne žalovaný rozpísal v podanom odvolaní. Po uvedenom prehľade príjmov a výdavkov žalobkyne učeným žalovaným v ďalšom obsahu odvolania žalovaný uviedol, že peniaze si od žalobkyne požičal, aby ich mohol investovať do svojho podnikania. Z tohto dôvodu, keďže nešlo o využitie peňazí na súkromné účely, chcel zmluvu uzatvoriť písomne, pričom jeho zákonnou povinnosťou, ako konateľa obchodnej spoločnosti, je vedieť preukázať pôvod finančných prostriedkov investovaných do rozvoja jeho podnikania. Z tohto dôvodu došlo k uzatvoreniu písomnej zmluvy. Rozsudok okresného súdu však ani uvádzaný dôkaz v konaní nezohľadňuje, a teda v danom prípade opätovne došlo k nevykonaniu nezohľadňuje, a teda v danom prípade opätovne došlo k nevykonaniu navrhovaných dôkazov, ktoré majú podstatný vplyv pre rozhodnutie vo veci samej, čo opätovne zakladá odvolací dôvod. Žalovaný nikdy nespochybnil, že by mu žalobkyňa finančné prostriedky poskytla, avšak počas celého konania spochybňuje výlučne splatnosť pôžičky zo dňa 28. 12. 2007, nakoľko ako v konaní žalovaný riadne preukázal, táto nebola ponechaná na vôľu žalovaného. Ak teda Okresný súd Zvolen rozsudok odôvodnil okrem iného i poukazom na konanie okresného súdu 5P/287/201 (neúplne uvedená spisová značka - poznámka odvolacieho súdu), ide opätovne o svojvoľné závery súdu, nakoľko tieto inak neodôvodnil, neuviedol, ktoré konkrétne časti tohto konania ho mali viesť k záveru na základe ktorého rozhodol. Okrem už vyššie uvedeného žalovaný namietal i nesprávne právne posúdenie veci a zvýraznil, že predmetom tohto súdneho konania o určenie času splnenia dlhu je určenie lehoty splatnosti pôžičky a nie preukazovanie jej výšky. Vzhľadom na uvedené, ako aj na vykonané dokazovanie má za to, že žalobkyňa túto skutočnosť v konaní nepreukázala, pričom však žalovaný zdôrazňuje najmä tú skutočnosť, že okresný súd sa v konaní o určenie splatnosti pôžičky výškou pôžičky ani nemal zaoberať. V tomto smere okresný súd ani nevykonával dokazovanie, avšak aj napriek uvedenému v rozsudku ustálil výšku pôžičky, čo spôsobuje podľa názoru žalovaného nesprávne právne posúdenie. Ak mal Okresný súd Zvolen za to, že je viazaný názorom Krajského súdu Banská Bystrica, a teda je povinný rozhodnúť tak, ako to uviedol Krajský súd v Banskej Bystrici, nebol Okresný súd Zvolen oprávnený rozhodnúť tak, že určil konkrétnu výšku pôžičky, keďže v celom rozsiahlom konaní absolútne nevykonával jediný dôkaz preukazujúci výšku pôžičky. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na tvrdenia samotnej žalobkyne, z ktorých vyplynulo, že na základe ústnej dohody sa so žalovaným dohodli, že jej pôžičku vo výške kúpnej ceny za byt vráti prevodom jej bytu nezaťaženého hypotékou do jej výlučného vlastníctva, uvedenú skutočnosť potvrdil aj S. N., brat žalovaného a syn žalobkyne, ktorý opakovane na pojednávaní uvádzal, že mama s bratom boli dohodnutí na tom, že on jej späťne prepíše byt. Záverom žalovaný uviedol, že lehota, ktorú žalobkyňa navrhla, ako termín vrátenia pôžičky, a to lehotu 90 dní, považuje vzhľadom na výšku pôžičky za neprimeranú, s prihliadnutím na dobré mravy za neprimerane krátku. Majetkové pomery spoločnosti AMS Design Studio, s. r. o., na ktoré žalobkyňa opakovane v konaní pred súdom prvého stupňa poukazovala, nemožno stotožňovať s finančnou situáciou žalovaného, ako fyzickej osoby. Žalovaný má tak za to, že prípadnú splatnosť pôžičky je nevyhnutné určiť i s prihliadnutím na konanie žalobkyne, ktorá z vlastnej iniciatívy kontaktovala obchodných partnerov žalovaného (e-mailom, ktorý je obsahom súdneho spisu), ktoré konanie žalovaný považuje i za konanie v rozpore s dobrými mravmi, kedy žalobkyňa neoprávnene zasahovala do obchodných vzťahov žalovaného. V prípade, ak teda žalobkyňa zasahovala do konania žalovaného, ktoré absolútne nesúvisí s predmetom tohto sporu, žalovaný predpokladá, že sa rovnakého konania môže dopúšťať aj naďalej, a teda žalobkyňa podľa názoru žalovaného bude mariť nakladanie s majetkom vo vlastníctve žalovaného a s majetkom vo vlastníctve spoločnosti žalovaného. Žalovaný má tak dôvodné obavy, že to bude práve žalobkyňa, ktorá žalovanému spôsobí možné nedodržanie lehoty splatnosti tak, ako to určil Okresný

súd Zvolen v rozsudku, pričom zároveň má žalovaný za to, že uvedenú skutočnosť je nevyhnutné pri určovaní lehoty splatnosti zohľadniť. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby rozsudok zmenil tak, že podanú žalobu v celom rozsahu zamietne. Zároveň navrhol, aby odvolací súd priznal žalovanému trovy konania vo výške 100 %.

8. Odvolanie žalovaného bolo doručené žalobkyni cestou jej právneho zástupcu dňa 22. 09. 2020 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

9. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným okresnému súdu dňa 05. 10. 2020. Uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny, zákonný a nestotožňuje sa s hodnotením rozsudku zo strany žalovaného, ktoré žalovaný uviedol do odvolania. Žalobkyňa nesúhlasí s tým, že sú tu dané odvolacie dôvody označené žalovaným na druhej strane odvolania, pričom žalobkyňa zastáva názor, že predmetné dôvody nie sú v odvolaní buď riadne špecifikované alebo vychádzajú iba z jednostranných a neopodstatnených vyjadrení a tvrdení žalovaného opakovane v tomto konaní prezentovaných, ktoré sa merita sporu často týkajú iba veľmi okrajovo a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Podstatou sporu v tomto súdnom konaní bolo určenie času plnenia - vrátenia pôžičky. Žalovaný v bode 72. odvolania uviedol, že dokazovanie v spore bolo zamerané výlučne na preukázanie dohody o lehote splatnosti. Už len zo samotného obsahu odvolania je zrejmé, že žalovaný nemá v citovanom výroku pravdu. Dokazovanie bolo v tomto súdnom konaní v mnohých aspektoch zamerané jednak na množstvo iných otázok týkajúcich sa pôžičky zo dňa 28. 12. 2007 vo výške 5.800.000,- Sk, ako je splatnosť danej pôžičky, a jednak aj na množstvo iných vzťahov žalobkyne a žalovaného, resp. iné okolnosti a skutočnosti časovo, miestne či personálne previazané na predmet sporu a strany sporu. Bol to však práve žalovaný, kto od začiatku tohto súdneho konania pozornosť súdu odkláňal od podstaty sporu a snažil sa zamerať dokazovanie čo najďalej od pôžičky označenej v žalobe. Žalobkyňa zvýraznila, že nič z tvrdenia o uzatvorení ústnej zmluvy o pôžičke dňa 28. 12. 2007 nezmenila. K zmene tvrdenia by došlo vtedy, ak by žalobkyňa sprvu tvrdila, že v daný deň bola uzatvorená iba jedna zmluva o pôžičke alebo práve jedna zmluva o pôžičke, alebo výlučne len ústna zmluva o pôžičke, čo však žalobkyňa nikdy neurobila. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že žalovanému požičala na základe ústnej zmluvy sumu 5.800.000,- Sk; keďže sa žalobkyňa v tomto konaní chcela a chce domáhať určenia splatnosti danej pôžičky, druhou zmluvou o pôžičke sa žalobkyňa v žalobe úplne prirodzene nezaoberala a bol to žalovaný, kto prvý v tomto súdnom konaní uviedol, že dňa 28. 12. 2007 došlo k uzatvoreniu písomnej zmluvy o pôžičke, čo následne žalobkyňa potvrdila a v rámci procesnej obrany uviedla, že predmetná písomná zmluva sa netýka sumy 5.800.000,- Sk požičanej žalovanému dňa 28. 12. 2007 podľa ústnej zmluvy o pôžičke, hoci ide o ten istý dátum. Žalobkyni v čase podávania žaloby až do prečítania si príslušného podania žalovaného ani nenapadlo, že žalovaný bude písomnou zmluvou o pôžičke, týkajúcej sa starých dlhov v sume 4.000.000,- Sk, preukazovať či vyvracať úplne inú zmluvu o pôžičke na úplne inú sumu peňazí a tak danú zmluvu nezmenila ako prvá, keďže sa netýka určenia splatnosti pôžičky v sume 5.800.000,- Sk, ktorá je jediná predmetom tohto súdneho konania. Žalovaný v podanom odvolaní uvádza, že došlo k zmene skutkového stavu veci v jednej zo základných otázok daného konania, nakoľko žalobkyňa svoje tvrdenia odôvodňovala najmä dispozičným oprávnením žalovaného k jej účtom, a teda pred uznesením krajského súdu tvrdila, že dispozičné oprávnenie k účtom preukazuje poskytovanie pôžičiek, zatiaľ čo po vydaní uznesenia krajského súdu (v novom dokazovaní) už tvrdila, že dispozičné oprávnenie žalovaný získal za účelom zhodnocovania majetku žalobkyne. Na uvedené tvrdenie žalobkyňa zvýraznila, že nezmenila v priebehu tohto súdneho konania svoje tvrdenie ohľadne disponovania účtami žalobkyne žalovaným, žalobkyňa uviedla, že pôžičky poskytovala žalovanému aj tým spôsobom, že súhlasila s tým, aby žalovaný z jej účtu vyberal podľa svojho uváženia peniaze pre svoju potrebu, pričom žalobkyňa nevedela presne, kedy a koľko si jej syn takto požičal výbermi peňazí z jej účtu a čo bol jeden z dôvodov, že žalobkyňa podpísala písomnú zmluvu o pôžičke zo dňa 28. 12. 2007 na sumu 4.000.000,- Sk, o ktorej jej žalovaný povedal, že ide o sumár pôžičiek poskytnutých žalobkyňou žalovanému v minulosti, pričom šlo predovšetkým o pôžičky v podobe výberov peňazí z účtu žalobkyne - žalobkyňa sa nevyjadrovala k dohode so žalovaným o tvrdenom zhodnocovaní peňazí, pričom išlo o úplne inú záležitosť. Pokiaľ sa týka otázky určenia lehoty splatnosti pôžičky v sume 5.800.000,- Sk, samotný žalovaný v odvolaní opakovane uvádza dohodu o vrátení bytu, ktorá je kľúčom k vyriešeniu danej otázky. Táto dohoda žalobkyne a žalovaného potvrdená a preukázaná svedeckou výpoveďou S. N. je dohodou o spôsobe (forme) vrátenia pôžičky. Ide o spôsob vrátenia pôžičky, ktorý žalobkyni v prítomnosti svedka S. N. navrhol samotný žalovaný a ktoré vrátenie je veľmi jednoducho uskutočniteľné prevodom vlastníckeho práva k bytu z jeho súčasných vlastníkov

na žalobkyňu s tým, že dôjde k vzájomnému započítaniu kúpnej ceny a pôžičky. Podstatnejším je, že výpoveďou S. N. zo dňa 26. 02. 2019 bola nad všetky pochybnosti preukázaná okolnosť ponechania splatnosti pôžičky na vôľu žalovaného. Daný svedok totiž uviedol, že: „Dohoda znela tak, že môj brat vráti mame jej byt, prepíše ho na ňu a vráti jej pôžičku. Povedal, že to urobí o pár rokov, keď sa mu začne dariť“. Obdobne sa daný svedok vyjadril na strane 16 tej istej zápisnice, keď uviedol, že žalovaný žalobkyňi „prisľúbil, že jej späťne vráti byt vo Zvolene, ktorý od nej kúpil, povedal, že tak urobí za pár rokov, keď sa mu začne dariť, že rýchlo veci splatí a dá veci do poriadku“. Uvedené formulácie o „pár rokov“ a „keď sa mu začne dariť“ jednoznačne znamenajú, že rozhodnutie o tom, či nastal čas vrátenia pôžičky, bol ponechaný na rozhodnutie žalovaného, ako dlžníka, a nie žalobkyne, ako veriteľky. Berúc do úvahy podstatu tohto sporu a správne zameranie dokazovania v tomto spore, žalobkyňa tvrdí, že určenie lehoty splatnosti ústnej zmluvy o pôžičke, ktorá pôžička bola poskytnutá žalovanému žalobkyňou dňa 28. 12. 2007 v sume 5.800.000,- Sk. tým spôsobom, že bola ponechaná na vôľu dlžníka, bolo preukázané, a to vyššie citovanými výpoveďami svedka S. N.. V neposlednom rade takúto dohodu preukazujú i nepriame dôkazy vrátane správania sa žalobkyne a žalovaného a tiež e-mail zo dňa 19. 06. 2016, v ktorom je uvedené, že žalovaný „v strednodobejšom horizonte bude riešiť aj prevod majetku“. Žalobkyňa zvýraznila, že v celom konaní tvrdila a tvrdí, že špecifikácia výšky pôžičky podľa ústnej zmluvy o pôžičke poskytnutej žalovanému dňa 28. 12. 2007 bola dojednaná odkazom na výšku kúpnej ceny za predaj bytu (čo potvrdili svedkovia S. N. a I. N.), t. j. nebolo potrebné uviesť konkrétne číslo (sumu), postačovalo uviesť konkrétny spôsob určenia výšky pôžičky, čo sa napokon i presne stalo - dôkazom určitosti dojednania výšky a aj času pôžičky je samotný výber peňazí žalovaným zo dňa 28. 12. 2007 v presne dojednanej výške jednej jedinej sumy 5.800.000,- Sk po tom, čo bola daná suma pripísaná na vkladnú knižku osobitne pre túto finančnú transakciu žalobkyňou zriadená. Teda nedošlo k dvom výberom titulom dvoch pôžičiek, ale iba k jednému výberu - presne podľa ústne dojednanej zmluvy o pôžičke na sumu 5.800.000,- Sk. Pokiaľ sa týka lehoty splatnosti uvedenej v rozsudku a jej súladnosti s dobrými mravmi, žalobkyňa dodala, že v prípade realizácie dohody o spôsobe vrátenia pôžičky z roku 2007 (t. j. vo forme vrátenia bytu ktorý podľa slov žalovaného z roku 2016 vlastne „skutočne patrí mame“), je lehota 90 dní viac ako postačujúca, a to vrátane odstránenia záložného práva k danému bytu z príslušného listu vlastníctva. Predpokladom toho je však záujem, vôľa a chcenie tak urobiť. Zvýraznila, že hodnota daného bytu je v súčasnosti vyššia ako bola v roku 2007, a to v dôsledku rastu cien nehnuteľností, a preto žalobkyňa predpokladá, že žalovaný jej nebude chcieť splniť záväzok z roku 2007. Potvrdením správnosti jej domnienky je neustále odsúvanie otázky vrátenia pôžičky žalovaným či už v štádiu predsúdneho riešenia celej záležitosti ako aj v štádiu súdneho konania. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu na samotný odvolací návrh žalovaného uviedla, že v tejto fáze konania už nie je možné, aby odvolací súd opätovne zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a tomuto vec vrátil na ďalšie konanie, ako sa toho domáha žalovaný v odvolaní, ale z dôvodu presvedčenia o vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobkyňi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Popri vyjadrení žalobkyne učenom prostredníctvom právneho zástupcu žalobkyne sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila i samotná žalobkyňa písomným podaním zo dňa 02. 10. 2020. Uviedla, že jej syn, žalovaný, neustále vo svojich podaniach doslova zahľucuje súd argumentmi, ktoré nie sú predmetom tohto sporu. K podstatným argumentom, ktoré majú priamu súvislosť k predmetu žaloby, teda k podstatným a priamym súvislostiam sa žalovaný odmieta vyjadriť. Žalobkyňa poukázala na daňové priznania žalovaného, ktoré žalovaný predložil na základe vyzvania súdu, považovala za dôkazy kľúčové, ktoré potvrdzujú tvrdenia žalobkyne, ktoré prezentovala počas celého konania, dokazujú, v akej fatálnej finančnej situácii sa žalovaný v priebehu 6 rokov nachádzal, prečo, ako sám tvrdil v inom konaní na súde, sa u nej svojej matky enormne zadlžoval a odkryl aj dôvody ako sa naakumulovala pôžička 4.000.000,- Sk. Išlo o obdobie, keď si žalovaný od žalobkyne masívne požičiaval, čo potvrdzujú nielen daňové priznania žalovaného, ale i výpovede žalovaného v konaní o výživné pre syna žalovaného - S. N.. Žalobkyňa uviedla, že žalovaný za obdobie rokov 1999 až 2004 dosiahol na základe výpočtov, ktoré sú podrobne uvedené v jej vyjadrení zo dňa 30. 07. 2020, hrubý celkový príjem za uvedené obdobie 13.082,- Sk, čo po prepočítaní na 72 mesiacov znamená príjem 181,70 Sk, t. j. cca 6,- Eur mesačne. Rovnakú výpovednú hodnotu majú i daňové priznania žalovaného za obdobie od 01. 01. 2005 do konca roka 2007. Mesačný príjem žalovaného na základe jeho daňových priznaní za toto obdobie a ním uvádzaná výška životných nákladov preukázali, že pôžičky, ktoré si od matky napožičiaval v predchádzajúcich rokoch, v danom období nedokázal splatiť. Práve z tohto dôvodu v roku 2007 uzavreli písomnú zmluvu na pôžičku vo výške 4.000.000,- Sk, ako sumár predchádzajúcich pôžičiek (podrobný výpočet s komentárom i za toto obdobie je vo vyjadrení žalobkyne zo dňa 30. 07. 2020). Ďalej sa

žalobkyňa vyjadrila k dôkazom o bankových účtoch žalovaného a opätovne zvýraznila, že napríklad z priloženého výpisu z účtu z ČSOB je zrejme, že až na ojedinelé výnimky všetky operácie na tomto účte realizoval žalovaný S. N.. Vo svojom vyjadrení žalovaný správne uvádzal, že na účet v ČSOB vložil a vybral rovnakú sumu, pričom však neuviedol, že úvodný vklad 3.000.000,- Sk neboli jeho finančné prostriedky, ale boli to financie z predaja vydavateľstva žalobkyne. Z akého dôvodu by žalovaný vkladal na účet svojej matky vlastné prostriedky 3.000.000,- Sk a následne ich vyberal, ani odkiaľ mal žalovaný k dispozícii takúto sumu neuviedol. Práve uvedené dôkazy, daňové priznania žalovaného a bankové účty žalovaného preukázali nielen to, že žalovaný bol na žalobkyňu finančne závislý, ale demonštrovali aj to, s akým prešpekulovaným a rafinovaným spôsobom zavádza súd doslova, keď sa prezentuje s cudzími peniazmi na svojich vlastných účtoch s cieľom navodiť dojem, že bol de facto miliónárom, ktorý si vlastne nemusel vôbec požičiavať. Ďalej žalobkyňa sa vyjadrila k výpočtu žalovaného objasňujúcim príjmy a náklady žalobkyne a uvedený označila za zavádzajúci a úplne nesprávny. Sama v ďalšom obsahu vyjadrenia uviedla prehľad obrátov, predajov a finančných operácií, z ktorých žalobkyňa mala príjem v rozhodnom období. Preukazovala ním, že ku dňu 30. 03. 2000 jej na súkromnom účte v ČSOB stále zostávalo 2.600.000,- Sk, ktoré sú premietnuté v ňom uvedenom minimálnom čistom príjme 7.187.057,- Sk, teda v už jej príjme po zaplacení nákladov spojených s nadštandardným vybavením bytu, resp. jeho najväčších položiek vyčíslených žalovaným na sumu 500.000,- Sk, bez ktorých by byt nemohol byť dňa 15. 05. 2000 skolaudovaný. Pokiaľ tak žalovaný podľa vlastných výpočtov uviedol, že reálny zostatok finančných prostriedkov žalobkyne bol 2.852.777,- Sk, žalobkyňa uviedla ňou vypočítaný zostatok finančných prostriedkov v sume 5.258.541,- Sk. Z uvedeného je zrejme, že mala dostatok finančných prostriedkov na to, aby synovi mohla v predmetnom období priebežne požičiavať, a to v celkovej výške 4.000.000,- Sk. Naopak, žalovaný mal v rovnakom období, t. j. v priebehu rokov 1999 až 2007 priemerný mesačný príjem na úrovni 181,70 Sk mesačne, resp. 6,- Eur. Podrobne sa vyjadrila k príjmom žalovaného na základe ním predložených daňových priznaní za roky 1999 až 2007 vo svojom vyjadrení zo dňa 30. 07. 2020. Po tom, čo žalovaný v roku 2000 natrvalo odišiel od svojej prvej manželky a svojho syna, týmto ponechal ich spoločný byt vo L., kompletné zariadenie a vybavenie dvojizbového bytu a automobil. Prenajal si 4-izbový byt, potreboval ho zrekonštruovať, kúpiť nábytok do 4 izieb, vybaviť kuchyňu kompletným zariadením a podobne, a to z príjmu 6,- Eur mesačne. Ďalej žalobkyňa uviedla, že žalovaný neustále opakuje, že peniaze, ktoré z účtu žalobkyne vyberal na základe dispozičného práva, neboli pôžičky, ale že išlo o zveľaďovanie financií žalobkyne a jej majetku na základe mandátnych zmlúv. Téma mandátnych zmlúv nie je predmetom žaloby, ale žalobkyňa uviedla, že činnosť žalovaného, ako mandatára, bola ukončená dňa 31. 12. 1999. Preto je otázne, na základe akých pokynov, akej zmluvy tvrdil, že zhodnocoval majetok žalobkyne aj po dátume 31. 12. 1999, keď už nemal mandátnu zmluvu. Na výzvu žalobkyne žalovanému zo dňa 08. 07. 2020, v ktorej ho žiadala, aby sa k tejto téme písomne a zrozumiteľne vyjadril, žalovaný neodpovedal. Žalovaný tiež v odvolaní uviedol, že si peniaze od žalobkyne požičal, aby ich mohol investovať do svojho podnikania. Keďže však nešlo o pôžičku na súkromné účely, ale bola to investícia, vklad do žalovaného firmy AMS Design s. r. o., musel zmluvu na 4.000.000,- Sk uzatvoriť písomne. Ako uviedol žalovaný, bola to jeho povinnosť plynúca zo zákona pre konateľa obchodnej spoločnosti, aby vedel preukázať pôvod finančných prostriedkov. Na pojednávaní však uviedol, že 4.000.000,- Sk mal na základe zmluvy o pôžičke a sumu 60.000,- Eur na základe toho, že bol disponent vkladnej knižky. Sumu 60.000,- Eur uviedol, že nezhodnocoval v prospech žalujúcej strany, ale vložil ju do svojho podnikania, takže ju zhodnotil vo svoj prospech. Uvedené takto uviedol na pojednávaní dňa 26. 02. 2010. Žalovaný sa tak teda jednoznačne vyjadril, že vložil do svojho podnikania celú sumu 5.800.000,- Sk, avšak sám uviedol, že zmluvu do účtovníctva potreboval len na sumu 4.000.000,- Sk, preto je otázne, či na sumu 1.800.000,- Sk už nepotreboval písomnú zmluvu o pôžičke. Záverom zvýraznila, že žalovaný po podanom odvolaní upozorňuje tiež na dobré mravy, poukazujúc na e-mail, ktorý žalobkyňa adresovala možnému kupcovi jeho firemného bytu. Žalobkyňa uviedla, že práve v období januára 2019, keď predmetný firemný byt žalovaný predával, očakávala, že z tržby za predaj bytu, v ktorej bude v rozhodujúcej výške aj pôžička, ktorú žalovanému poskytla, že týmito vlastnými peniazmi žalovanej vyplatí zostatok hypotéky na byte E. ulici vo L.. Následne by tak dodržal dohodu z roku 2007 a vrátil by žalobkyňu - matke - jej byt nezaťažený hypotékou do jej výlučného vlastníctva. Uvedené bola podmienka, že zmluvu o prevode vlastníctva bytu podpíše len za okolností, že jej byt, ktorý jej syn vlastne zaplatil len na okamih, aby mu kúpnu cenu žalobkyňa obratom poskytla ako pôžičku, prevedie opäť do jej výlučného vlastníctva. Reakciou na uvedené žiadal žalovaný od žalobkyne (svojej matky), aby mu žalobkyňa zaplatila späť nájomné vo výške 486,96 Eur za mesiac, za 10 rokov dozađu, celkovo vo výške 57.948,24 Eur, a to si on odpočíta z ceny bytu. Pritom žalovaný zrejme v súlade s dobrými mravmi jemu vlastnými zabudol, že predmetná miliónová pôžička bola bezúčinná.

Záverom žalobkyňa uviedla, že vo veku jej 75 rokov musí konštatovať, že žalovaný syn doslova speňažil vo svoj prospech celý jej produktívny život.

11. Vyjadrenie žalobkyne učené prostredníctvom jej právneho zástupcu, ako i vyjadrenie žalobkyne samotnej bolo doručené žalovanému prostredníctvom jeho právneho zástupcu dňa 07. 10. 2020 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

12. Dňa 19. 10. 2020 bolo súdu prvej inštancie elektronicky doručené vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu žalovaného. V úvode uvedeného žalovaný predovšetkým uviedol, že s podaným vyjadrením žalobkyne v celom rozsahu nesúhlasí, v celom rozsahu zotrváva na podanom odvolaní a na skutočnostiach v ňom uvedených. Reagoval na vyjadrenie právneho zástupcu o tom, že z dôvodov argumentácie, týkajúcej sa odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu, žalovaný napriek uvedenému nepodal dovolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18. 02. 2020. Žalovaný uviedol, že s poukazom na ustanovenia Civilného sporového poriadku je potrebné prijať záver, že uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej. Z tohto dôvodu uznesenie krajského súdu nie je rozhodnutím podľa CSP, voči ktorému je prípustné dovolanie. Ďalej sa žalovaný vyjadril ku skutkovým tvrdeniam žalobkyne a s tým súvisiacim právnym posúdením. Má za to, že tvrdenia o tom, že žalovaný „odkláňal“ dokazovanie od predmetu sporu, sú účelové a zavádzajúce. Žalovaný však zvýraznil, že ide o absolútne irelevantné tvrdenia žalobkyne, ktoré nesúvisia s predmetom sporu. Ďalej vo vyjadrení žalobkyňa poukazuje na skutočnosť, že nemenila ani svoje tvrdenia ohľadom dispozičného oprávnenia k jej účtom zriadeným v prospech žalovaného, pričom však neuviedla, o ktoré jej konkrétne tvrdenia sa jedná. Žalovaný poukázal napríklad na vyjadrenie žalobkyne zo dňa 18. 04. 2018, kde vo vzťahu k dispozičnému oprávneniu žalobkyňa uviedla výlučne, že takýmto spôsobom údajne požičiavala žalovanému finančné prostriedky a súdu za účelom preukázania poskytnutia finančných prostriedkov vo výške 4.000.000,- Sk predkladá výpisy zo svojho účtu, kde mal žalovaný zriadené dispozičné oprávnenie. Z uvádzaného tak vyplýva, že nakoľko žalobkyňa vo vzťahu k takto predloženému dôkazu neuviedla, že nie všetky výbery a vklady sa považujú za pôžičky, prípadne neoznačila konkrétne finančné operácie, ktoré by mali byť pôžičkami žalovanému, je zrejmé, že na začiatku prebiehajúceho súdneho konania uvádzala, že všetky finančné operácie, ktoré žalovaný uskutočnil, sú pôžičkami, čo si údajne ohraničili písomnou zmluvou o pôžičke zo dňa 28. 12. 2007, ktorú žalovaný predložil od konania ako dôkaz preukazujúci skutočnosť, že žaloba nie je opodstatnená. Žalovaný však od začiatku tohto konania tvrdil, že dispozičné oprávnenie mal zriadené z dôvodu zhodnocovania finančných prostriedkov a tiež z dôvodu, aby zabezpečoval žalovaný aj chod životných potrieb žalobkyne tak, ako to uviedol žalovaný aj v záverečnej reči na pojednávaní konanom dňa 14. 08. 2020. V prípade, ak žalobkyňa počas konania tvrdila, že suma 4.000.000,- Sk bola akýmsi ohraničením predchádzajúcich pôžičiek, bola zároveň povinná svoje tvrdenie preukázať. Žalobkyňa svoje tvrdenie opierala o dispozičné oprávnenie k jej účtom, čo však následne zmenila a tvrdila, že dispozičné oprávnenie získal žalovaný aj za účelom zhodnocovania finančných prostriedkov a z dôvodu, aby zabezpečoval aj chod životných potrieb žalobkyne. Žalobkyňa pritom však už neuviedla, ktoré finančné operácie by mali predstavovať sumu 4.000.000,- Sk. Žalobkyňa tak neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k jej tvrdeniam o tom, že v prípade písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 28. 12. sa nejedná o pôžičku, ktorej určenie splatnosti je predmetom tohto konania. Pokiaľ sa jedná o výpoveď žalovaného a svedka S. N., žalobkyňa podľa názoru žalovaného opakovane vytrhla tvrdenia žalovaného z ich celého kontextu, kedy uvedená časť pojednáva o výpovedi svedka Martina Sotníka a z odseku 21 podaného odvolania žalovaného tak jednoznačne vyplýva, že predmetom rozhovoru, ktorého sa zúčastnil uvádzaný svedok, nebola ani výška pôžičky, resp. jej splatnosť, výška. Z rozhovoru len vyplynulo, že žalobkyňa požičala žalovanému peniaze vo výške a spôsobom, ktorý určia následne. K takémuto následnému určeniu zároveň aj došlo tak, ako je uvedené v samotnej písomnej zmluve o pôžičke, zo dňa 28. 12. 2007, ktorú žalovaný predložil do konania. Následne žalobkyňa uvádza, že v prípade dohody o vrátení bytu má ísť len o spôsob (formu) vrátenia pôžičky, pričom v konečnom dôsledku by malo dôjsť len k akémusi započítaniu kúpnej ceny za byt a pôžičky. Takéto skutočnosti žalobkyňa nikdy v konaní netvrdila, počas celého konania tvrdila, že došlo k dohode, že žalovaný žalobkyňu vráti byt, nie, že započíta kúpnu cenu bytu s pôžičkou. Opakovane tak ide o tvrdenia žalobkyne, ktoré účelovo mení počas konania podľa toho, čo žalovaný v konaní riadne preukázal. Takéto nové tvrdenie žalobkyne tak je len výsledkom toho, že žalovaný v podanom odvolaní riadne preukázal, že žalobkyňa nikdy nepreukázala existenciu dohody o ponechaní splatnosti na vôli žalovaného. Žalobkyňa však aj sama vo vyjadrení uvádza, že spôsob daného vyrovnania medzi žalobkyňou a žalovaným bol dohodnutý vo forme vrátenia bytu, a teda z

uvádzaného je zrejme, že nedošlo k dohode o vrátení sumy 5.800.000,- Sk s ponechaním splatnosti na vôli žalovaného tak, ako to žalobkyňa tvrdí v podanej žalobe. Ďalej sa žalovaný vyjadril k časti vyjadrenia žalobkyne samotnou žalobkyňou. V tejto súvislosti z výpočtom príjmov a výdavkov žalobkyne obsiahnutých v samotnom vyjadrení žalovaný dal do pozornosti vyjadrenie žalobkyne zo dňa 02. 06. 2020, príloha „Moje príjmy od roku 1998 do roku 2007“, kde vyčíslila celkový sumár príjmov žalobkyne od roku 1998 do konca roka 2007 na 12.981.100,- Sk. Vo vyjadrení zo dňa 30. 07. 2020 žalobkyňa uvádza, že bola súdom vyzvaná, aby sa vyjadrila k vyjadreniu žalovaného zo dňa 01. 07. 2020 a aby uviedla ďalšie skutočnosti a označila ďalšie dôkazy na preukázanie jej tvrdení. Žalobkyňa tak predložila do konania ďalšie dôkazy, na základe ktorých zmenila svoje tvrdenia tak, že uviedla sumár čistých príjmov žalobkyne dosiahnutých vlastnou prácou za obdobie 1997 až 2007 na sumu 4.584.791,- Sk, ktoré pozostávali z príjmu a ako zamestnanca (šéfredaktorka Žurnál), ďalej z príjmu žalobkyne ako šéfredaktorky Zvolenských novín, starobný dôchodok v priemernej mesačnej výške mesačne 9.000,- Sk od roku 1999 do roku 2007 a z príjmu z predaja rodinnému domu Okál v roku 2002 vo výške 2.500.000,- Sk. Žalobkyňa tak vyššie uvádzaným porovnaním tvrdení žalobkyne poukazuje na to, že najskôr účelovo tvrdila, že celkový sumár jej príjmov bol 12.981.100,- Sk, a následne po predložení nových dôkazov na základe výzvy súdu uviedla, že celkový sumár jej príjmov bol 4.584.791,- SK + 2.602.266,- Sk. Rozdiel v príjmoch, tak ako ich žalobkyňa predkladala súdu počas konania oproti príjmom, ktoré žalobkyňa preukázala na základe nových predložených dôkazov, je tak suma vo výške 5.794.032,- Sk. V ďalšom sa vyjadroval žalovaný k tvrdeným investíciám do nadštandardnej výbavy bytu na E. ulici a poukázal na výdavky žalobkyne číselne a položkovito vyjadrené. Uviedol, že po odpočítaní sumy 4.000.000,- Sk (o ktorej žalobkyňa tvrdí, že je akýmsi sumárom predchádzajúcich pôžičiek poskytnutých žalovanému, čo v konaní nepreukázala), tak žalobkyni zostalo celkom 812.541,- Sk na obdobie 110 mesiacov, t. j. obdobie od roku 1998 (konkrétne od prijatia poslednej splátky kúpnej ceny za predaj budovy na ulici P., L.) až do 31. 12. 2007, a teda nie tak, ako uvádza žalobkyňa vo svojom vyjadrení 96 mesiacov, čo predstavuje sumu zaokrúhlene 7.386,73 Sk na mesiac, t. j. 242,85 Sk na deň. Nakoľko táto suma 7.386,- Sk mala žalobkyne pokryť predpokladané výdavky, je podľa názoru žalovaného tak zrejme, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by disponovala dostatočným množstvom finančných prostriedkov na poskytnutie finančných prostriedkov žalovanému vo výške 4.000.000,- Sk a ďalších 5,8 miliónov tak, ako to však žalobkyňa v konaní účelovo tvrdí. Vo vzťahu k vyčísleniam príjmov žalobkyne žalovaný v Ďalšom zotrval na svojich dovtedajších vyjadreniach a najmä na výpočtoch uvádzaných v samotnom odvolaní. Opätovne poukázal na skutočnosť, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, a teda na jej vznik je nevyhnutné odovzdanie finančných prostriedkov, a teda akékoľvek tvrdenia o tom, že finančnými prostriedkami veriteľ disponoval, sú absolútne irelevantnými. V prípade preukázania vzniku zmluvy o pôžičke je nevyhnutné preukázať, že k odovzdaniu finančných prostriedkov aj reálne došlo. K tvrdeniam žalobkyne ohľadom jej konania vo vzťahu k predaju bytu vo vlastníctve spoločnosti žalovaného žalovaný súdu len zdôraznil, že žalobkyňa nemá oprávnenie akýmkoľvek spôsobom zasahovať do obchodných vzťahov žalovaného. Žalobkyňa sama prezentuje, že tak robila z dôvodu, že išlo o jej finančné prostriedky, ktoré boli do podnikania vložené, čo však len potvrdzuje tvrdenia žalovaného uvádzané v odvolaní, nakoľko ak žalobkyňa počas konania tvrdí, že žalovanému poskytla okrem iného aj finančné prostriedky vo výške 4.000.000,- Sk, je možné predpokladať, že každú finančnú operáciu žalovaného bude mariť z dôvodu, že podľa jej názoru ide o jej finančné prostriedky, a teda o jej oprávnenie mariť obchody žalovaného. Vzhľadom na uvádzané skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

13. Vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobkyne bolo doručené žalobkyňi prostredníctvom jej právneho zástupcu dňa 20. 10. 2020.

14. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného vyjadrila podaním zo dňa 28. 10. 2020. Poukázala na elektronickú komunikáciu jej so žalovaným z júna 2016 týkajúcu sa prevodu vlastníctva k bytu, v ktorom okrem iného žalovaný zvýraznil, že je „šialené“ žiadať, aby vyporiadal vlastníctvo bytu zo dňa na deň, a tiež uviedol, že zrejme prehodnotí, že v strednodobejšom horizonte bude riešiť aj prevod majetku. Taktiež poukázala na zápisnicu z pojednávania a výpoveď svedka S. N. zo dňa 26. 02. 2019, ktorý uviedol: „Neskôr som svojmu bratovi telefonoval s otázkou, kedy príde podpísať čestné prehlásenie a môj brat mi povedal, že on nespochybňuje to, že byt patrí mame, že po porade s právnikom bude mlčať. Ak budeme na neho naliehať, aby byt vrátil, tak prestane byt splácať, banka ho zoberie a mama skončí na ulici.“ Podľa žalobkyne sa žalovaný priznal o svojom konaní a svojich zámeroch v uvedených mailoch a uviedol tak objektívnu pravdu, i keď sa počas celého konania odmieta priamo vyjadriť. Exaktne píše o tom, za akých okolností sa stali spoločne so svojou manželkou I. papierovými vlastníčkami bytu

na E. ulici. Žalovaný vo svojom e-maile priznáva a potvrdzuje i to, že medzi nimi bola dohoda o tom, že platbu za byt na E. ulici rovnajúcu sa kúpnej cene bytu, t. j. 5.800.000,- Sk žalovanému žalobkyňa poskytne ako pôžičku za podmienok, že ju žalobkyňa v strednodobejšom horizonte vráti byt do vlastníctva žalobkyne, a to v čase, keď sa mu bude dariť, keď bude môcť. Žalovaný splatnosť definoval tak, že to urobí v strednodobom horizonte. V ďalšom obsahu vyjadrenia žalobkyňa opätovne poukázala na predchádzajúce vyjadrenia a na týchto zotrvala.

15. Vyjadrenie žalobkyne k vyjadreniu žalovaného bolo doručené žalovanému.

16. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne vyjadril podaním zo dňa 23. 11. 2020, pričom uviedol, že žalobkyňa uvádza niekoľko svojich tvrdení, pričom v prevažnej časti ide o tvrdenia, vyjadrenia a dôkazy, ktoré do konania pred súdom prvej inštancie nepredložila, a teda ide o nové dôkazy. Poukázal na ust. § 366 CSP a uviedol, že má za to, že odvolací súd by na uvedené prihliadať nemal, a teda by sa s nimi v rámci odvolacieho konania ani nemal zaoberať. Vo svojom ostatnom vyjadrení sa žalobkyňa rozsiahlo venuje majetku, ktorý je práve vo vlastníctve spoločnosti žalovaného, pričom žalovaný opätovne dal do pozornosti, že majetok vo vlastníctve spoločnosti nie je predmetom tohto konania a zároveň ani nepreukazuje akékoľvek majetkové pomery žalovaného. Zotrval na argumentácii a prednesoch obsiahnutých v odvolaní ako aj na odvolacom návrhu.

17. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario a napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. Odvolací súd predovšetkým uvádza, že v súdnej veci o určenie času splatnosti pôžičky 192.524,73 Eur (pôvodne 5.800.000,- Sk) v danom konaní bol odvolaciemu súdu predložený na rozhodnutie v poradí druhý rozsudok ktorým súd prvej inštancie vo veci rozhodol. Predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/1/2018-383 zo dňa 22. 03. 2019, ktorým bola žaloba žalobkyne v celom rozsahu zamietnutá, bol v dôsledku odvolania žalobkyne odvolacím súdom zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa ust. 389 ods. 1 písm. b/ CSP a písmeno c/ CSP, pričom súdu prvej inštancie vytkol závažnú procesnú vadu spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe v rámci vykonávania dokazovania, vyhlásenia procesu dokazovania za skončené a (ne)udelenia práva sporovým stranám na prednes záverečných rečí.

20. Zároveň odvolací súd v predchádzajúcom odvolacom konaní konštatoval i nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie zisteného zo skutkového stavu a v uvedenom odvolací súd vzhliadol dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 2 písm. c) CSP.

21. V odôvodnení predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia odvolací súd zvýraznil rozdiel medzi právnou úpravou času plnenia na výzvu veriteľa v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka a § -om 564 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje čas splnenia (záväzku) ponechaný na vôli dlžníka. V súdnej veci je predmetom konania žaloba žalobkyne o určenie času splnenia, resp. splatnosti pôžičky, pričom žalobkyňa v podanej žalobe tvrdila existenciu ústnej zmluvy o pôžičke zo dňa 28. 10. 2007 na sumu 5.800.000,- Sk, ktorej čas splatnosti žiadala určiť súdnym rozhodnutím a na preukázanie reálneho odovzdania (poskytnutia) uvedenej pôžičky žalobkyňou žalovanému, predložila dôkaz o výbere sumy 5.800.000,- Sk žalovaným z účtu žalobkyne. Vykonaným dokazovaním, predkladanými dôkazmi, žalobkyňa súdu prvej inštancie preukazovala ústnu dohodu medzi žalobkyňou a žalovaným o tom, že finančné prostriedky - poskytnuté bankou žalovanému titulom hypotekárneho úveru, avšak poukávané na účet priamo žalobkyne - žalobkyňa obratom umožnila čerpať („vybrať z účtu“) žalovanému. Skutočnosť, že žalobkyňa poskytla žalovanému celú kúpnu cenu za byt, ktorá jej bola bankou poukávaná na účet titulom plnenia z hypotekárneho úveru poskytnutého žalovanému, žalovaný v predmetnom konaní nespochybnil; žalovaný nerozporoval, že výber sumy 5.800.000,- Sk z účtu žalobkyne učinil práve on.

22. V rámci svojej procesnej obrany však žalovaný tvrdil, že suma 5.800.000,- Sk, ktoré z účtu žalobkyne dňa 28. 12. 2007 vybral, sa viaže k odlišnej, písomne dohodnutej pôžičke, resp. zmluve o pôžičke z totožného dňa, avšak znejúcej na sumu 4 000 000,- Sk. Takáto písomná zmluva o pôžičke zo dňa 28. 12. 2007 vo svojom obsahu upravuje i dátum splatnosti pôžičky vo výške 4 000 000. Sk a to do 31. 12. 2011. Žalovaný mal tak v celom konaní za to, že súd v predmetnom konaní už splatnosť pôžičky (dlhu) určiť nemôže, nakoľko táto už bola dohodnutá v písomnej zmluve o pôžičke a to dňom 31. 12. 2011.

23. Podľa ust. § 563 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

24. Podľa ust. § 564 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ak je čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka, určí ho na návrh veriteľa súd podľa okolností prípadu tak, aby to bolo v súlade s dobrými mravmi.

25. Odvolací súd, tak ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, zvyrazňuje, že v prípade, ak je čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka (v zmysle ust. § 564 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ďalej aj len „OZ“), tak ako to tvrdí žalobkyňa v súdnej veci, uvedené je spravidla vyjadrené a dohodnuté medzi zmluvnými stranami spôsobom, že dlžník bude plniť „keď bude môcť“, „keď bude mať“ a pod.. V takom prípade nemožno postupovať podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka (čas plnenia na výzvu veriteľa), ktorý bezprostredne predpokladá absenciu akejkoľvek právnej skutočnosti určujúcej splatnosť dlhu.

26. Na základe takejto dohody o čase (s)plnenia ponechanom na vôli je dlžníka, je dlžník oprávnený splniť svoj dlh kedykoľvek po jeho vzniku a veriteľ je pod hrozbou omeškania povinný riadne ponúknuté plnenie prijať. Neprichádza preto do úvahy plnenie dlžníka, ktoré by bolo možné legitímne odmietnuť ako predčasné. Veriteľ však ani nie je za daných okolností oprávnený domáhať sa plnenia záväzku od dlžníka a jeho prípadná žiadosť o plnenie (§ 563 OZ) by bola bez akýchkoľvek právnych účinkov vo vzťahu k splatnosti dlhu. V prípade záväzku, ktorého čas plnenia je ponechaný na vôli dlžníka je charakteristické to, že dlžník sa sám rozhodne, kedy bude plniť a veriteľ je povinný to rešpektovať, pokiaľ sa skôr nedomohol určenia splatnosti dlhu rozhodnutím súdu. Za predpokladu, že dlžník sa nerozhodol splniť dlh, ktorého splatnosť bola dohodu ponechaná na jeho vôli, považuje sa tento dlh za nesplatený. Veriteľ sa pritom nemôže úspešne domáhať samotného plnenia a prípadnej žalobe v zmysle § 137 písm. a/ CSP na plnenie musí nevyhnutne predchádzať osobitné súdne konanie o určenie splatnosti dlhu. Veriteľ sa tak môže osobitným návrhom proti dlžníkovi domáhať, aby bol čas plnenia určený rozhodnutím súdu. Právoplatným rozsudkom určená splatnosť dlhu je následne pre účastníkov záväzná a vymedzuje predovšetkým omeškanie dlžníka ale aj moment actio nata vo vzťahu k veriteľovi, ktorý sa môže žalobou na plnenie efektívne domáhať uspokojenia svojej splatnej pohľadávky, o ktorej splatnosti bolo súdom rozhodnuté. Rozsudok súdu, ktorým je určený čas plnenia podľa § 564 OZ má konštitutívny charakter vo vzťahu k splatnosti dlhu. Žalovaný dlžník nie je ešte v čase vyhlásenia rozsudku povinný plniť a táto povinnosť mu vznikne až právoplatnosťou súdneho rozhodnutia. Pre stanovenie času plnenia súdom vymedzuje pritom Občiansky zákonník dve osobitné kritériá. Splatenosť dlhu určí súd podľa okolností prípadu, ktoré môžu byť relevantné z hľadiska predmetu a obsahu záväzku dlžníka a sú nevyhnutne vždy individuálne pri zohľadnení reálnych dôvodov, ktoré účastníkov pôvodne viedli k ponechaniu času plnenia na vôli dlžníka. Druhým zákonným kritériom je súlad určeného času plnenia s dobrými mravmi. Konanie o určenie splatnosti musí predchádzať žalobe na plnenie a súd v ňom ako prejudiciálnu otázku rieši iba otázku existencie a platnosti dohody účastníkov, ktorou bol čas plnenia ponechaný na žalovanom dlžníkovi. Hmotnoprávne posúdenie pohľadávky veriteľa súdu v tomto konaní neprináleží. Právo domáhať sa, aby súd rozsudkom určil splatnosť dlhu, je nepremiiteľné a dlžník nemôže v konaní prostredníctvom námietky premičania docieľiť, aby súd žalobu zamietol a v konečnom dôsledku splatnosť dlhu neurčil. Právo domáhať sa určenia splatnosti dlhu totiž vo svojej podstate nie je právom majetkovým, ale aj z povahy veci a nevyhnutnosti zachovania princípu rovnosti medzi účastníkmi záväzkového vzťahu.

27. Pokiaľ sa teda v predmetnej veci, v predmetom type konania, žalobkyňa domáhala určenia splatnosti dlhu, súd pre požadované rozhodnutie o veci mal prejudiciálne riešiť otázku existencie a platnosti dohody účastníkov, ktorou bol čas plnenia ponechaný na žalovanom. Žalobkyňa súdu preukazovala a odvolací súd má v zhode so záverom súdu prvej inštancie za to, že bolo dostatočne preukázané, že pokiaľ ide o sumu 5.800.000,- Sk, žalovaný zo súhlasom žalobkyne predmetnú sumu z účtu žalobkyne vybral, pričom uvedená konkrétna suma predstavovala kúpnu cenu za byt prevádzaný kúpnu zmluvou zo žalobkyne (ako predávajúcej) na žalovaného (ako kupujúceho), pričom medzi sporovými stranami nebol

spor o tom, že výber finančných prostriedkov žalovaným z účtu žalobkyne nebol mienený s úmyslom, aby si žalovaný predmetné finančné prostriedky ponechal, avšak zmluvné strany sa zhodli na tom, že žalovaný je, resp. bude povinný finančné prostriedky žalobkyne vrátiť.

28. V rámci procesnej obrany žalovaný však tvrdil, že výber finančných prostriedkov ním realizovaný z účtu žalobkyne, sa vzťahuje výlučne k písomnej zmluve o pôžičke zo dňa 28. 12. 2007; uvedená písomná zmluva o pôžičke predstavuje podľa tvrdení žalovaného titul, na základe ktorého výber sumy 5.800.000,- Sk realizoval a tvrdí, že čas plnenia bol medzi zmluvnými stranami dohodnutý priamo v obsahu písomnej zmluvy o pôžičke a to dňom 31. 12. 2011. Uvedená procesná obrana žalovaného má však vážne logické vady a podľa záverov odvolacieho súdu nemôže obstáť ako dôvodná, keďže výška poskytovaných finančných prostriedkov, t. j. reálne poskytnuté plnenie žalobkyňou žalovanému, nie je totožné so špecifikáciou písomnej pôžičky zo dňa 28. 12. 2007, na ktorú v rámci obrany žalovaný poukazuje. Písomná pôžička znie na sumu 4 000 000 Sk, žalovaný naproti tomu realizoval výber z účtu žalobkyne vo výške 5.800.000,- Sk a nijakým logickým, presvedčivým, či aspoň akceptovateľným spôsobom súdu nevysvetlil rozpor reálneho plnenia, od ním označeného písomného titulu (písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 28. 12. 2007). K tejto otázke žalovaný argumentoval, že finančné prostriedky poskytnuté žalobkyňou a čerpané žalovaným z jej účtu potreboval a použil ako vklad v rámci podnikateľskej činnosti spoločnosti žalovaného, prípadne pre svoje podnikateľské aktivity, a preto bolo jeho zákonnou povinnosťou z dôvodu vedenia účtovníctva zaevidovať príjem a použitie finančných prostriedkov do účtovníctva podnikateľského subjektu žalovaného na základe zákonného titulu, t. j. písomnej zmluvy o pôžičke znejúcej na sumu 4 000 000 Sk. Žalovaný však z účtu žalobkyne vybral sumu 5.800.000,- Sk a o rozdiel medzi sumou, na ktorú písomná pôžička znela, a reálne čerpanými finančnými prostriedkami tvrdil, že ho rovnako použil na podnikateľskú činnosť. Uvedené tvrdenie a obrana žalovaného však postráda akékoľvek logické zdôvodnenie, nakoľko sám tvrdí, že pre použitie finančných prostriedkov pre podnikateľské účely je v zmysle Zákona o účtovníctve povinný dokladovať vklad finančných prostriedkov, resp. príjem finančných prostriedkov do účtovníctva spoločnosti, ale konal tak len do výšky 4 000 000. Sk a čo do výšky 1.800.000,- Sk si však, na rozdiel od vlastných tvrdení, zákonom vyžadovanú povinnosť už plniť nemusel, resp. nesplnil. Žalovaný pritom zároveň vlastnou výpoveďou učenou na pojednávaní vylúčil, že by zodpovedajúcu časť finančných prostriedkov, t. j. čo do výšky 1.800.000,- Sk (60.000,- Eur), zhodnocoval v prospech žalobkyne (viď výpoveď žalovaného na pojednávaní konanom Okresným súdom Zvolen dňa 26. 02. 2019: „túto sumu som nezhodnocoval v prospech žalujúcej strany, vložil som ich do svojho podnikania, takže som ich zhodnotil vo svoj prospech“ ... „Mali sme na základe toho dohodnutú pôžičku. Naša pôžička hovorí o tom, že si požičiam a zaplatím 4 milióny Sk z vkladnej knižky. Z vkladnej knižky žalujúcej strany som vybral 5, 8 milióna SK, Žalujúca strana - moja matka o tom vedela. Peniaze som vložil do podnikania, keď to mám konkretizovať, boli preinvestované v rámci tohto bytu. Keď hovoríme o tom byte, ktorý je vzorovým bytom mojej firmy“). Predmetná procesná obrana a argumentácia žalovaného má vážne rozpory a dostatočne logicky a presvedčivo nevysvetľuje existujúci skutkový stav spočívajúci v poskytnutí finančných prostriedkov z účtu žalobkyne vo výške 5.800.000,- žalovanému, pričom medzi sporovými stranami nebol spor o tom, že čo do základu, boli predmetné finančné prostriedky poskytnuté titulom pôžičky.

29. Naproti tomu logický a racionálny základ o (dôvode) existencii dvoch zmluv o pôžičke (jednej ústnej a jednej písomnej), má zdôvodnenie žalobkyne (písomné vyjadrenie žalobkyne zo dňa 18. 04. 2018 k vyjadreniu žalovaného zo dňa 19. 03. 2018): „K požičaniu 5 800 000,- Sk dňa 28. 12. 2007 došlo na ďalšie žiadosti a prosby žalovaného a to po tom, čo som „x rokov“ žalovanému požičiavala - vždy na základe jeho žiadosti a prosieb s tým, že mi pôžičky vráti, podľa svojich možností, keď sa mu začne dariť. Zmluvu na 4 000000,- Sk mi môj syn sám predložil, aby sme takouto formou ohraničili vyššie spomínané predchádzajúce pôžičky. Tým sa jasne oddelili pôvodné mnohé pôžičky (vlastne boli zosumarizované do jednej sumy, od novej pôžičky v sume 5 800 000,- Sk.... „Až keď som už na konci roku 2007 nedisponovala takou hotovosťou, ktorú odo mňa žiadal, navrhol spôsob, ako by som mu mohla poskytnúť pôžičku prostredníctvom prevodu môjho vlastného bytu do vlastníctva žalovaného a jeho manželky. Na základe Zmluvy o prevode vlastníctva bytu mu banka poskytla hypotekárny úver, ten bol zaplatený mne v podobe ceny za byt a ja som mu dané peniaze následne požičala. A teraz som v situácii, že nevlastním ani byt a nemám ani peniaze, ktoré som zaň získala ako kúpnu cenu, a ktoré som následne v celom rozsahu 5 800 000,- Sk žalovanému na základe našej ústnej dohody požičala.“

30. Vykonané dokazovanie - najmä výpovede žalobkyne, žalovaného a svedka S. N. svedčí o existencii dvoch zmluv o pôžičke - a to písomnej zo dňa 28. 12. 2007 na sumu 4 000 000,- Sk s určením termínu

splatnosti do 31. 12. 2011 a ústne dojednanej zmluvy o pôžičke sumy 5 800 000,- Sk s časom splatnosti ponechanom na vôli dlžníka, teda žalovaného. Tvrdeniam žalobkyne o dohode o ponechaní splatnosti na vôli dlžníka (žalovaného) dostatočne presvedčivo a vo všetkých logických súvislostiach prisvedčuje výpoveď svedka - brata žalovaného S. N., ktorý vo svojej výpovedi opakovane svedčil o existencii dohody medzi žalobkyňou a žalovaným o tom, že žalobkyňa prevedie na žalovaného byt na E. ulici vo L., v ktorom reálne býva; okrem prevodu vlastníckeho práva k bytu žalovanému navyše poskytne i celú bankou poskytnutú výšku finančných prostriedkov titulom kúpnej ceny za byt z hypotekárneho úveru a žalovaný finančné prostriedky použije pre svoju potrebu - na zhodne tvrdenú kúpu bytu v G. G. na H. ulici. Z okolností dokazovaním zistených v konaní je zrejmé, že v prípade prevodu vlastníctva k bytu na E. ulici vo L. sa nejednalo o bezodplatný prevod nehnuteľností z matky na syna; v dôsledku uvedeného dohodnutého prevodného procesu bolo v konaní nad všetky pochybnosti preukázané, že žalovanému svedčalo i vlastnícke právo k bytu, v ktorom matka býva, a zároveň so súhlasom žalobkyne (matky) vybral i celú výšku bankou poskytnutej kúpnej ceny za byt formou hypotekárneho úveru (doklad o výbere hotovosti 5 800 000,- Sk Ing. S. N. na č.l. 20 spisu). Svedecká výpoveď svedka S. N. dostatočne dopĺňa logicky zdôvodnené a obsahovo zhodné tvrdenie žalobkyne o tom, že žalovaný syn žalobkyne (matke) finančné prostriedky za ňou prevedené vlastníctvo k bytu vráti, avšak v čase bližšie nešpecifikovanom, v čase, keď sa žalovanému v jeho podnikateľskej činnosti „začne dariť“, keď to budú jeho finančné možnosti dovoľovať. Vyslúchnutý svedok bol vo svojich výpovediach učených pred súdom konzistentný a jeho výpovede neboli rozporné tak, ako to tvrdí žalovaný. Pokiaľ žalovaný osobitne v podanom odvolaní zvyrazňuje významný rozpor vo výpovedi o tom, že svedok spočiatku tvrdil, že žalovaný je v zmysle ústnej dohody povinný vrátiť finančné prostriedky žalobkyne, pričom neskôr učenými výpoveďami svedčil o tom, že žalovaný sa so svojou matkou mal dohodnúť, že na ňu „spätne prepíše“ jej byt, uvedené odvolací súd nevyhodnotil ako závažný rozpor v tvrdeniach a výpovediach svedka, ktorý by znižoval relevanciu svedkom popisovaných skutočností. Z výpovede svedka, ktorý je synom žalobkyne a zároveň bratom žalovaného, tak nepochybne vyplýva, že sporové strany sa dohodli na povinnosti vrátiť hodnotu poskytnutých finančných prostriedkov vo výške 5.800.000,- a to či už formou plnenia finančných prostriedkov v sume 5.800.000,- Sk, alebo navrátením majetkového práva - prevodom vlastníckeho práva k bytu v hodnote 5.800.000,- Sk. (viď výpoveď svedka S. N. na pojednávaní 26. 02. 2019 - „Ja som bol svedkom rozhovoru, dohody medzi mojou mamou a mojím bratom o tom, ako moja mama pomôže môjmu bratovi s kúpením si bytu v BB, na ktorý potreboval od nej si požičať peniaze a dohodli sa na tom, že tie peniaze získa takým spôsobom, že od matky kúpi byt a tie peniaze, ktoré by jej mal zaplatiť si ponechá a za tie on kúpi byt v BB, pričom jej prisľúbil, že jej spätne vráti byt vo L., ktorý od nej odkúpil, povedal, že tak urobí za pár rokov, že sa mu začne dariť, že rýchlo veci splatí a dá veci do poriadku. Nevie to presne kedy to bolo, bolo to v priebehu októbra 2007. Tam sa nehovorilo o čísle, neviem o písomnej zmluve. Z účtu bolo vybraných 5 800 000,- Sk.“ „Žalovaný, môj brat ten byt od nej odkúpi, peniaze si ponechá, aby mohol kúpiť byt v G. za tie peniaze a spätne o pár rokov mame vráti jej byt, prepíše ho na ňu, myslím ten byt vo L.. A takýmto spôsobom ona požičia peniaze na kúpu bytu v BB.“

31. Z výpovede svedka tak v každom prípade vyplýva skutočnosť o dohode sporových strán o povinnosti žalovaného vrátiť finančné prostriedky 5.800.000,- Sk, ktoré zodpovedajú hodnote bytu žalobkyne, ktorého vlastníctvo bolo odplatne prevedené na žalovaného v čase, podľa uváženia dlžníka, v čase, keď bude môcť, tak ako to tvrdila a preukazovala žalobkyňa. Z uvedeného tak možno zhrnúť, že žalobkyňa uniesla bremeno tvrdenia ako aj bremeno dôkazu o tom, že medzi ňou a žalovaným došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke na sumu 5.800.000,- Sk, a zároveň, predovšetkým svedeckou výpoveďou a tiež nepriamymi vyjadreniami a konaním žalovaného bolo preukázané, že čas plnenia bol ponechaný na vôli dlžníka. Samotný žalovaný v počiatočnej fáze predmetného konania sám na pojednávaní konanom dňa 26. 10. 2018 uviedol: „Ja sa nebránim tej dohode, sme rodina, mne sa protistrana vyhrážala trestným stíhaním, obľudne si v miliónoch korún na mňa vymýšľa dlžoby, neprajem tomu, aby sme takéto veci riešili. Uznávam pôžičku. Je nemožné dohodnúť sa do Vianočných sviatkov“. Žalovaný tak vyššie uvedeným spôsobom vypovedal v konaní o určenie času splatnosti pôžičky 5 800 000,- Sk, po tom, čo bol oboznámený so žalobou žalobkyne a skutkovým stavom popísaným žalobkyňou.

32. Žalovaný tak existujúcu reťaz priamych dôkazov a nepriamych dôkazov nedokázal v konaní dôveryhodne vyvrátiť poukazom na existenciu písomnej zmluvy o pôžičke s určeným časom splatnosti, ktorá však znie na inú sumu a ktorej okolnosti vzniku žalobkyňa dostatočným, presvedčivým spôsobom súdu odôvodnila a ozrejmila.

33. Pokiaľ v podanom odvolaní žalovaný tvrdí, že po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom súd prvej inštancie nebol viazaný právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, nakoľko tento nebol založený na správne, resp. dostatočne zistenom skutkovom stave, odvolací súd uvádza, že v odvolaní žalovaného proti v poradí druhému rozsudku súdu prvej inštancie žalovanému neprináleží robiť záver o tom, prečo súd prvej inštancie nie je, resp. nemá byť viazaný právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu. Viazanosť súdu prvej inštancie vysloveným právnym názorom vyplýva súdu prvej inštancie priamo zo zákona - z ust. § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku. V predchádzajúcom odvolacom konaní odvolací súd v rámci svojej revíziej činnosti vyhodnotil, či súdom prvej inštancie zistený skutkový stav je zistený dostatočne, či dokazovanie vykonané v konaní vytvára dostatočný podklad pre rozhodnutie o veci samej a či právne posúdenie súdu prvej inštancie zodpovedá skutkovým okolnostiam zisteným v konaní pred súdom prvej inštancie. Pokiaľ sporová strana, - v danom prípade žalovaný - vytýka konajúcemu odvolaciemu súdu nesprávnosť právneho posúdenia, resp. arbitrárne závery v odôvodnení rozhodnutia, uvedené môže byť dôvodom pre využitie zákonom aprobovaných prostriedkov, t. j. podanie mimoriadneho opravného prostriedku voči rozhodnutiu odvolacieho súdu (ktorým sa konanie končí). Uvedená fáza konania pred súdom prvej inštancie nie je priestorom pre navádzanie záveru o tom, že súd prvej inštancie nie je viazaný vysloveným právnym názorom odvolacím súdom v konkrétnom konaní. Uvedenému nemožno prisvedčiť ani v tej súvislosti, že po zrušení a vrátení veci súdom prvej inštancie bol konajúcim prvoinštančným súdom zistený iný skutkový stav. Odvolací súd konštatuje, že po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie sa vec vrátila do štádia dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktoré už bolo vykonané a vyhodnotené súdom prvej inštancie do fázy pred v poradí prvým odvolacím konaním a dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie po zrušení a vrátení veci bolo doplnené zákonom vyžadovaným spôsobom, pričom zároveň proces dokazovania pred súdom prvej inštancie bol zavŕšený procesne správnym spôsobom v zmysle ust. § 182 Civilného sporového poriadku.

34. Po zrušení a vrátení veci súdu prvej inštancie, vykonaním ďalších dôkazov nedošlo k zásadnej zmene zisteného skutkového stavu, ale vykonaným dokazovaním boli doplnené skutočnosti najmä ohľadom finančných možností žalobkyne, zisťovaných zjavne za účelom ustálenia tej skutočnosti, či žalobkyňa bola schopná a bolo v jej možnostiach v období predchádzajúcom roku 2007 postupne poskytnúť pôžičky žalovanému v celkovej súhrnnej hodnote 4 000 000,- Sk.

35. Odvolací súd uvádza, že z vykonaného dokazovania už v štádiu prvej fázy konania pred súdom prvej inštancie bolo dostatočne preukázané, že žalobkyňa disponovala dostatkom finančných prostriedkov za predaj vydavateľstva a za predaj nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v meste L. - rodinného domu Okál, pričom len hodnota utržená predajom podniku - Vydavateľstva STK PRESS vo výške 6.500.000,- Sk bez ďalšieho umožňovala žalobkyňu či už postupné alebo jednorazové poskytnutie finančných prostriedkov žalovanému v tvrdenej výške 4 000 000. Sk. Nad rámec potrieb pre rozhodnutie o predmetnej veci sa odvolaciemu súdu javí zisťovanie konkrétnych obrátov, príjmov a nákladov žalobkyne, keď je zrejmé a sporovými stranami nerozporované, že pôžička, o ktorej určenie splatnosti sa koná, predstavovala sumu reálne poskytnutú a poukázanú žalovanej bankou na základe hypotekárneho úveru žalovaného, ktoré prijaté finančné prostriedky žalobkyňa obratom poskytla žalovanému, resp. umožnila mu ich čerpať priamo z účtu bezprostredne po ich poukázaní žalobkyňu (ako predávajúcej) hypotekárnou bankou. Nebolo preto nevyhnutné a účelné v konaní preukazovať, či žalobkyňa disponovala takou sumou, že by bolo v jej možnostiach poskytnúť žalovanému pôžičku i 4 000 000,- Sk a tiež vo výške 5.800.000,- Sk, keď uvedenou sumou 5.800.000,- Sk žalobkyňa v čase pred poskytnutím pôžičky žalovanému disponovať nemusela, nakoľko sa jedná o finančné prostriedky poukázané priamo žalobkyňu bankou poskytujúcej žalovanému hypotekárny úver na kúpu bytu žalobkyne. Z uvedeného však jednoznačne plynie záver, že bolo v možnostiach žalobkyne zo svojich majetkových pomerov daných k decembru 2007 poskytnúť žalovanému i finančné prostriedky v hodnote 4 000 000,- Sk, ktoré boli odlišné od finančných prostriedkov prijaté žalobkyňou titulom vyplatenéj kúpnej ceny za byt plnením z poskytnutého hypotekárneho úveru.

36. Záverom tak možno konštatovať, že žalobkyňa v konaní preukázala tvrdenia obsiahnuté v žalobe, a síce, že žalovanému požičala finančné prostriedky 5.800.000,- Sk, preukázala reálne odovzdanie finančných prostriedkov v práve uvedenej výške a (najmä) svedeckou výpoveďou preukázala i tú skutočnosť, že čas splatnosti pôžičky bol ponechaný na vôli dlžníka, t. j. žalovaného.

37. Pokiaľ v podanom odvolaní žalovaný namieta, že konajúci súd prvej inštancie „nebol oprávnený rozhodnúť tak, že určil konkrétnu výšku pôžičky, keďže v konaní nevykonal jediný dôkaz preukazujúci výšku pôžičky“, uvedenú odvoláciu námietku nemožno vyhodnotiť ako dôvodnú. Práve v dôsledku uplatnenej procesnej obrany žalovaného bolo v celom konaní vykonávané dokazovanie v tom smere, či finančné prostriedky v sume 5 800 000,- poskytnuté žalobkyňou žalovanému predstavujú plnenie na základe ústnej zmluvy o pôžičke, kde bol čas splatnosti ponechaný na vôli dlžníka, alebo uvedená čiastka 5 800 000,- Sk zodpovedá písomnej zmluve o pôžičke zo dňa 28. 12. 2007 znejúcej na sumu 4 000 000,- Sk, v ktorej bol čas splatnosti explicitne uvedený, tak ako to tvrdil žalovaný. Dôkaz o reálnom poskytnutí sumy 5 800 000,- Sk (pôžičky) žalobkyňou žalovanému bol žalobkyňou súdu predložený zároveň s podanou žalobou a tento dôkaz bol súdom i riadne vykonaný. Zároveň určenie konkrétnej výšky pôžičky, ktorej čas splatnosti súd určuje, jej špecifikácia, je nevyhnutným predpokladom úplnosti, určitosťou a materiálnou vykonateľnosťou výroku súdneho rozhodnutia.

38. K odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa rozporu s dobrými mravmi pri určení času splatnosti pôžičky do 90 dní od právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ani v tejto časti odvolací súd nevzhladol odvolanie žalovaného ako dôvodné. Nemožno prehliadať, že pôžička bola žalobkyňou žalovanému poskytnutá na konci roka (december) 2007, žalobkyňa sa musela domáhať určenia splatnosti, resp. času plnenia pôžičky až na základe žaloby podanej v roku 2018, t. j. po viac než 10 rokoch od uzavretia ústnej pôžičky a súd prvej inštancie rozhodol v roku 2020. Žalovaný mal tak v dispozícii požičané finančné prostriedky v hodnote 5.800.000,- Sk po dobu 13 rokov po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktorý vo svojej výrokovej časti určením splatnosti pôžičky 90. dňom od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, poskytol žalovanému dodatočnú trojmesačnú lehotu, pokiaľ sa pôžička stane splatnou. Doba bezmála 14 rokov po moment rozhodnutia odvolacieho súdu je tak podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne dlhá na to, aby bolo možné konštatovať, že určenie času plnenia nie je v rozpore s dobrými mravmi, a zároveň je doba 14 rokov dostatočne dlhá a primeraná na to, aby si žalovaný svoje majetkové a osobné pomery usporiadal tak, aby bol schopný matkou poskytnuté - požičané finančné prostriedky vo vyššie uvedenej výške riadne vrátiť, navyše bez akéhokoľvek (dohodnutého alebo zákonného) úročenia.

39. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd nevzhladol žiadnu z uplatnených odvolacích námietok žalovaného v podanom odvolaní za dôvodnú a rozsudok súdu prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedené dôvody postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny v jeho meritórnom výroku I.

40. Ako výrok závislý preskúmal odvolací súd i výrok II. o trovách konania, ktorým súd priznal žalobkyni právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa bola v konaní pred súdom prvej inštancie v celom rozsahu úspešná, nakoľko súd prvej inštancie žalobe vyhovel a určil splatnosť pôžičky, tak ako žalobkyňa v žalobe požadovala, možno konštatovať celkový procesný úspech žalobkyne v konaní pred súdom prvej inštancie. Správne teda súd prvej inštancie postupoval podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni, ako procesne úspešnej strane sporu v celom rozsahu v konaní pred súdom prvej inštancie, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z dôvodu vecnej správnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil i v závislom výroku II. o trovách konania.

41. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalovaného tento nebol úspešný ani sčasti a procesne úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní bola žalobkyňa, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobkyni tak prináleží celkový procesný úspech v odvolacom konaní, a keďže bola žalobkyňa i vo fáze odvolacieho konania zastúpená právnym zástupcom z radov advokátov a k odvolaniu a neskorším vyjadreniam žalovaného sa i prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrovala, v súvislosti s odvolacím konaním jej preukázateľne trovy vznikli. Odvolací súd preto postupujúc podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, zohľadniac celkový procesný úspech žalobkyne v odvolacom konaní, uložil žalovanému ako procesne neúspešnej strane sporu v odvolacom konaní v celom rozsahu, povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

42. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).